

[Justitsministeren.]

Hele denne udviklede Historie, som det ærede Medlem Hr. Pürschel skildrede, med Hensyn til Ægteskabslovens Forhold til en kgl. Anordning maa jeg først sætte mig ind i, før kan jeg ikke svare. Jeg forstod, at det var i 1918, der var udstedt en saadan kgl. Anordning, og jeg maa skaffe mig nærmere Oplysninger, inden jeg svarer, og bliver derfor i dette Øjeblik det ærede Medlem Svar skyldig. Det samme er Tilfældet med det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Christensen (Høng) rettede til mig. Men hvis man vil fremme Forslaget uden Udvalg, skal jeg naturligvis nok svare ved en af de senere Behandlinger af Forslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Hans Rasmussen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det Udvalg, der er nedsat her i Tinget vedrørende Lovforslaget om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

Uden Forhandling eller Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Formanden: Jeg skal lade Punkt 13 paa Dagsordenen udgaa paa Grund af den fremrykkede Tid og sætte til Behandling Dagsordenens Punkt 9:

Anden (sidste) Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning om Danmarks Ratifikation af den af Folkeforbundets ellefte Forsamling vedtagne og den 2. Oktober 1930 i Genève undertegnede Konvention om finansiel Støtte.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5584).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Forslaget til Rigsdagsbeslutning sattes til Forhandling.

Ordføreren (Hans Rasmussen): Jeg skal indskrænke mig til at henvise til den kortfattede Betænkning, hvori det oplyses, at der i Udvalget er ført Forhandlinger med den højtærede Udenrigsminister, som er resulteret i, at Udvalget enstemmigt indstiller Forslaget til Vedtagelse.

Holstein: For en Udenrigsminister, hvis Veje er opfyldt af Stene og Hindringer, er det en stor Fordel at have en Rigsdag, der kan benyttes til Ansvarsforsikring baade imod Ulykkestilfælde og hændelig Skade, og som er villig til at gøre Pionerarbejde for Udenrigsministeren paa det internationale Fremskridts Vej, hvor som helst den højtærede Udenrigsminister gaar frem som Foregangsmand og Banebryder paa hidtil uopdyrkede og ubanede Terræner, hvad han jo med Forkærlighed gør. Men inden den danske Rigsdag giver sit Samtykke til, at denne internationale Krigs-laanstraktat bliver optaget som Led i gældende dansk Ret, skønt de Ulemper og Byrder, den indebærer for Danmark, er saa langt øjensynligere end de Fordele og Lettelser, den kan medføre, vil jeg dog gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger for at berigtige Misforstaaelser, som fik Udtryk navnlig i det ærede Medlem Hr. Moltensens Ordførertale.

Det ærede Medlem mente, at jeg ved min Udtalelse om, at der her var Tale om et ubetænksomt Eksperiment i Genève, havde villet tale nedsættende om Traktatens tekniske og formelle Side. Det har jeg paa ingen Maade villet. Hvad det tekniske angaar, er Traktaten upaaklagelig — i teknisk Henseende er Genève-Politikerne næsten altid særdeles godt betjente, der skorter det ikke paa kyndige og værdifulde Kræfter —, men jeg vil hævde, at hvad angaar det politiske Indhold og de mulige politiske Følger, er det ikke altid, at det, man beslutter i Genève, er noget, man ogsaa er glad for at staa ved, naar man er hjemme hos sig selv.

Vi har et meget slaaende Eksempel i den Toldvaabenhvilekonvention, som nu lige med saa stor Glans er blevet likvideret i Genève, oven i Købet likvideret af den Stormagt, England, som den højtærede Udenrigsminister under Forhandlingerne her paaberaabte sig som den Magt, som det fremfor alt gjaldt om for Danmark at tage Hensyn til, og som var den største Hindring for, at Danmark kunde gaa ud af den Kreds, som han sagde, i hvilken England var den førende Stat, Kredsen af Stater med samme Toldinteresser, og som derfor var Hovedgrunden til, at Danmark efter den højtærede Udenrigsministers Formening ikke kunde modsætte sig denne Traktats Ratifikation. Nu viser det sig, at det netop er dette England, som har bragt Traktaten til Stranding i Genève. Jeg tør nok sige, at dette er et slaaende Bevis paa, at eet er, hvad man vedtager i Genève, et andet er, hvad man finder